

РЕШЕНИЕ

№ 6991

гр. София, 26.11.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 06.11.2018 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **9834** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК.

Образувано е по жалба на Ж. А. Ф. от [населено място] срещу Заповед за задържане на лице № 51333-247/05.09.2018 година на Полицейски орган – инспектор в сектор 06 ОПКП-СДВР.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на издадената заповед поради допуснати съществени нарушения на чл.59 от АПК- няма фактически и парвини основания на заповедта и фактическите обстоятелства за задържането му, не е посочено какви действия са довели до задържането му, не е посочено точната дата на задържането, а тази посочена в заповедта не съответства на действителното му задържане. Твърди се още, че заповедта е издадена без да има доказателства за това, че лицето е извършило престъпление, а и наред с това в заповедта няма отбелязване за съставомерността на деянията, за които се задържа лицето. Твърди се още, че от момента на задържането му няма извършени процесуално следствени действия спрямо него, а това е станало на следващия ден, а при задържането му не е попълнило декларация и не е било уведомено за правата си, още повече, че е нарушена и нормата на чл.22 от Инструкция №8121з-78/24.01.2015 година. Искане се отмяна заповедта като незаконосъобразна и се иска да бъде разпоредено заличаването на регистрацията като задържано лице в информационните масиви на МВР.

В съдебно заседание, оспорващият Ж. А. Ф., редовно и своевременно призован, не се явява. Жалбата му на заявените основания се поддържа от адвокат Д. и адвокат С.

, редовно упълномощени .

Ответникът по оспорването- Полицейски орган-инспектор в Сектор 06-ОПКП- СДВР,редовно и своевременно призван,се представлява от юрисконсулт Т. Г., редовно упълномощен, който оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съображения относно неоснователността на жалбата развива и в представените по делото писмени бележки.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

На 05.09.2018 година за времето от 07.15 часа до 08.30 часа в [населено място] , [улица],№ 7, обитаван от Ж. А. Ф. е извършено претърсване и изземване в неотложни случаи, впоследствие одобрено по ДП № 130/2018 година по описа на СО-СП, пр. хр.№1140/2018 година по описа на СП, при което не са иззети и не са били намерени търсени вещи, предмети и документи имащи значение за воденото разследване. Протоколът за претърсване и изземване е одобрен с Определение от 07.09.2018 година по нчд №2810/2018 година по описа на СНС.

На 05.09.2018 година,ответникът по оспорването издал оспорената Заповед за задържане на лице, рег.№ 51333-247, с която на основание чл.72,ал.1,т.1 от ЗМВР е задържан оспорващият Ж. А. Ф.- български и ливански гражданин за срок от 24 часа в помещение за временно задържане заподозрян в извършване на престъпление по чл.321, във връзка с чл.253 и чл.255 от НК във връзка с ДП № 130/2018 година по описа на С. към СП и пр.пр.1140/2018 година, на задържания са разяснени правата му по чл.72 от ЗМВР, подписал е декларация, че е запознат с правата си при задържането му, посочил е, че има здравословни проблеми- високи триглицериди и виско кръвно налягане, сърцебиене, не желае консултация с лекар сега , а в края на деня, не желае медицински преглед от лекар за негова сметка и по негов избор, запознат е,че има право на адвокатска защита и желае да ползва такава, посочил е телефон- мобилен ,с отбелязване ,че се е обадил , желае да бъде уведомен член от семейството му за задържането му с посочен мобилен телефон и отбелязване, че се е обадил и подписал декларацията на същата дата.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства,в това число доказателства, че лицето, издало заповедта заема длъжността- полицейски орган, както и заверено копие на цялата административна преписка.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в срока по чл.140 от АПК/ тъй като в нея няма отбелязване пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество,същата се явява основателна, но не по всички изложени в нея съображения.

Оспорената Заповед,рег.№51333-247/05.09.2018 година на полицейски орган-инспектор в сектор 06 ОПКП СДВР,представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност,по критериите,визирани в разпоредбата на чл.146 АПК./така наречените условия за редовно действие на административните актове./При

проверката, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона. Разпоредбата на чл.169 АПК поставя допълнителни критерии, с които съдът следва да се съобрази при преценката на административен акт, издаден при оперативна самостоятелност-да провери дали административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискването за законосъобразност на административния акт.

В разглеждания случай, оспорената заповед е издадена на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР-разпоредба, предоставяща възможност на полицейския орган да задържи лице, за което има данни за извършено престъпление. За наличието на оперативна самостоятелност, говори и самият текст на чл.72, ал.1 от ЗМВР-чрез използване на израза "могат". В този смисъл, по силата на самата законова разпоредба е предоставена възможност на административния орган, при наличие на някоя от изброените хипотези по своя преценка да задържи лице, за което има данни за извършено престъпление.

С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност, даваща му право на свободна преценка при постановяване на оспорената заповед и то по силата на самия закон-ЗМВР.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган- това е Полицейски орган, на когото изрично по силата на чл.72 от ЗМВР/е предоставено правото да издава заповеди за задържане на лице при наличие на визираните в нормата на чл.72 от ЗМВР предпоставки. Заповедите за задържане на лице се издават от полицейски органи, а такива според разпоредбата на чл. 57. ал.1 от ЗМВР са органите Полицейски органи са органите на Главна дирекция "Национална полиция", Главна дирекция "Борба с организираната престъпност", Главна дирекция "Гранична полиция", областните дирекции, дирекция "Миграция", дирекция "Вътрешна сигурност", дирекция "Международно оперативно сътрудничество", Специализирания отряд за борба с тероризма и звената "Общинска полиция", които пряко осъществяват някоя от дейностите по [чл. 6, ал. 1, т. 1 - 3, 7 и 8](#). Съгласно нормата на чл.37 от ЗМВР и чл.3 от Правилника за устройството и дейността на МВР основни структури на МВР са- главните дирекции; областните дирекции, Специализираният отряд за борба с тероризма (С.); дирекция "Вътрешна сигурност" (Д.); дирекция "Миграция" (ДМ); дирекция "Международно оперативно сътрудничество" (ДМОС); дирекциите от общата и специализираната администрация; А. на МВР (А.); Медицинският институт (МИ) на МВР; научноизследователските и научно-приложните институти. В чл.4 от ПУДМВР е визирано, че Главните дирекции на МВР са- Главна дирекция "Национална полиция"; Главна дирекция "Борба с организираната престъпност"; Главна дирекция "Гранична полиция"; Главна дирекция "Пожарна безопасност и защита на населението". По силата на чл.56 от ЗМВР, органи на структурите по [чл. 37](#) и на техните структури и звена са държавните служители по [чл. 142, ал. 1, т. 1 и 2 и ал. 3](#), а оперативно-издирвателни органи на МВР са държавните служители от оперативно-издирвателните звена в ГДНП, ГДБОП, ГДГП, областните дирекции и дирекция "Вътрешна сигурност". В чл. 9, ал.2 от Правилника за устройството и дейността на МВР е посочено, че СДВР има статут на областна дирекция на МВР. В

чл.42 от ЗМВР е доутично, че Областните дирекции на МВР се създават на териториален принцип, като районите им на действие се определят с акт на Министерския съвет по предложение на министъра на вътрешните работи. Областните дирекции са основни структури на МВР за осъществяване на дейностите по [чл. 6, ал. 1, т. 1](#) – 3, 6 – 9 от ЗМВР / и това са оперативно-издирвателна,охранителна; разследване на престъпления,информационна, контролна,превантивна,дминистративнонаказателна и предоставяне на административни услуги. За осигуряване на непрекъснато и ефективно осъществяване на основните дейности в МВР се организират и осъществяват административни дейности по силата на чл.8,ал.1 от ЗМВР,оперативно-издирвателната дейност е съвкупност от явни и тайни действия на оперативно-издирвателните органи на МВР за противодействие на престъпността и заплахите за националната сигурност и за опазване на обществения ред като дейността по ал. 1 се осъществява при условия и по ред, определени със закона, с акт на Министерския съвет и от министъра на вътрешните работи.Оперативно-издирвателната дейност има за цел превенция и разкриване на престъпления, заплахи за националната сигурност и нарушения на обществения ред,. издирване на лица, които се укриват от привличане към наказателна отговорност или са се отклонили от изтърпяване на наказание по дела от общ характер, както и издирване на безследно изчезнали лица,. издирване на вещи, които са предмет или средство за извършване на престъпление или могат да послужат за доказателство, изготвяне и съхраняване на веществени доказателствени средства и предоставянето им на съответните органи на съдебната власт. По аргумент от нормата на [чл. javascript:z\(31161997,0,2229939\)javascript:y1\(\)](#) 9.,ал.1 от ЗМВР,основания за извършване на оперативно-издирвателна дейност са данни за:подготвени, извършващи се или довършени престъпления,заплахи за националната сигурност и нарушения на обществения ред,лица, укриващи се от органите на наказателното производство или отклонили се от изтърпяването на наложено наказание по дела от общ характер, безследно изчезнали лица и трупове с неустановена самоличност.Основания за извършване на оперативно-издирвателна дейност могат да бъдат и искания, направени от органите на досъдебното производство и съда или друга държава или организация по силата на международни договори, по които Република Б. е страна.

Така цитираните по– горе норми на ЗМВР изрично предоставят правомощия на полицейски органи, включени в състава на посочените дирекции да издават заповеди за задържане. Наред с това, от доказателствата по делото е видно,че лицето И. И. е полицейски орган- заема длъжността-инспектор в Сектор 06 ОПКП- СДВР/факт, установяващ се от приложеното Удостоверение от Началник отдел,, Човешки ресурси“ от 14.09.2018 година.

Спазени са изискванията за форма с означение на правното основание- чл.72,ал.1 т.1 от ЗМВР. В тази насока, неоснователен е доводът на оспорващия и на неговия процесуален представител, че в заповедта липсва посочване на правното основание за издаване на заповедта. Вярно е, че в заповедта е посочено чл.72,ал.1, т.1 от ЗМВР, но също така е вярно, че в нея е посочено и във връзка с подозрение в извършване на престъпление по чл.321, във връзка с 253 и чл.255 от НК и във връзка с ДП № 130/2018 година по описа на СО към СП, което безспорно сочи ,че правното основание на заповедта е именно т.1 от същия текст на закона- при наличие на данни за

извършено престъпление от страна на задържаното лице , и то във връзка с образувано досъдебно производство за извършено престъпление по чл.321,253 и чл.255 от НК, при което, е безспорно и ясно , че правното основание е чл.72,ал.1,т.1 от ЗМВР. За липса на правно основание би могло да се говори само и единствено, ако в заповедта не бе посочена нито правната разпоредба от ЗМВР, нито пък защо и във връзка с какво се задържа лицето- хипотеза ,която в случая не е налице.На второ място, законодателят не е поставил изискване в заповедта да се посочват конкретните състави на престъпления/ словесно/ ,за които лицето е заподозряно. Не е налице соченото нарушение на нормата на чл.5 от ЕКПЗОСЧ сочеща , че на всеки арестуван трябва незабавно да бъдат съобщени на разбираем за него език основанията за арестуването му и всички обвинения, които му се предявяват. В нормата на чл.5 от Конвенцията е прокламирано право на свобода и сигурност , като никой не може да бъде лишен от свобода, освен в изброените случаи и по реда, предвиден от закона-

а) законосъобразно лишаване от свобода по силата на постановена от компетентен съд присъда;б) законосъобразен арест или лишаване от свобода за неизпълнение на законосъобразно съдебно решение или с цел осигуряване на изпълнението на задължение,предписано от закона;с) законосъобразен арест или лишаване от свобода,

с

арест и лишаване от свобода поради обосновано подозрение за извършено престъпление.Правото на свобода не е абсолютно, съществуват основателни причини, поради които е оправдано от гледна точка на обществения интерес да се ограничи свободата на някого, особено когато действията му представляват опасност за самия него или за другите. Така че правото на свобода е обект на шест специфични изключения

, изложени в параграф 1, букви от „а“ до „е“, които са изчерпателни.Властите, които прилагат закона и по-специално тези с правомощия да арестуват и да лишават от свобода, имат особено важна роля да съблюдават стриктно границите, определени с тези изключения, и своевременно да предоставят своите действия и решения за съдебен контрол. Арест и лишаване от свобода поради обосновано подозрение за извършено престъпление(буква „в“) е най-честото изключение, но при него най-често възникват проблеми. Арестът трябва да бъде извършен по обосновано подозрение, а не с намерение да бъде повдигнато обвинение, и не за събиране на информация, която би могла да доведе до повдигане на обвинение.В конкретния случай, органът издал заповедта за задържане, при наличието на доказателствата по делото не е ясно дали е имал обосновано подозрение за извършено престъпление от страна на оспорващия и то за конкретните престъпления, защото няма доказателства за това в какво се изразява подозрението за извършване на посочените в заповедта престъпления, няма и доказателства за това оспорващият да е депозирал обяснения по повод задържането му, за да се установи защо е задържан.

Посочената от страна на адвокат С. норма на чл.59 от АПК – изискваща посочване на правното и фактическо основание за издаване на заповедта и нейното неспазване изобщо не може да намери приложение,защото АПК е общ кодекс,а ЗМВР е специален и в него изрично са регламентирани реквизитите на заповедта за задържане, измежду които няма изискване за посочване на фактическо основание, нито има изискване за мотивираност на заповедта защо се задържа дадено лице и съгласно общо правило специалният закон derogira общия/ какъвто е процесният случай. Нормата на чл.59,ал.2 от АПК би намерила приложение само и единствено,

ако в ЗМВР нямаше изрично посочване какво трябва да бъде съдържанието на заповедта и какви са нейните реквизити- нещо, което в случая не е налице.

Заповедта съдържа предвидените в чл.74 от ЗМВР задължителни реквизити-името, длъжността и местоработата на служителя,издал заповедта, основанието за задържането,данни индивидуализиращи задържаното лице,датата и часът на задържането, ограничаването на правата на лицето по чл.72 от ЗМВР, както и правото му да обжалва пред съда законността на задържането,на адвокатска защита от момента на задържането, а медицинска помощ, на телефонно обаждане.

Неоснователен е доводът на оспорващия ,че заповедта е издадена без да са посочени фактическите обстоятелства и неговото фактическо поведение, защото по силата на специалната правна норма,цитирана по- горе, в заповедта трябва да е посочено правното основание, като не е необходимо да има посочване на конкретни обстоятелства/ фактически и фактическо поведение, като последното е непознато на административното право/ явяващи се основание за задържането на лицето, но за да бъде законосъобразна наложената принудителна административна мярка, към административната преписка трябва да има данни от които да се направи предположение, че лицето може да е извършило престъпление.В настоящия случай обаче такива данни не се съдържат в административната преписка- нито в какво се изразява подозрението, нито пък има приложени обяснения на лицето по повод задържането му, нито доказателства конкретно в какво се изразява подозрението. Приложените и одобрени на извършени следствени действия- претърсване и изземване,не могат да доведат до извод за наличие на подозрение за извършено престъпление, защото няма доказателства откъде органът е разполагал с такова обосновано подозрение за извършено престъпление от страна на оспорващия, което от своя страна се явява самостоятелно основание за отмяна на заповедта за задържане.

При издаването на заповедта са спазени процесуално правните разпоредби на ЗМВР, като след задържането на оспорващия,от самия него е попълнена декларация по реда на чл.72 от ЗМВР,с която декларирал , че е запознат с правата си, не е поискал преглед от лекар, в момента, по- късно в края на деня,посочил е, че желае адвокатска защита,отбелязал е телефон на адвокат с отразяване ,че се е свързал, желае да бъде уведомен член от семейството му за задържането, обадил се е на съпругата му. Наред с това, извършеният личен обиск на оспорващия е по силата на изрична законова разпоредба-чл.74 от ЗМВР,която вменява в задължение на полицейския орган задържал лице по реда на чл.72 от ЗМВР задължително да му извърши личен обиск. Отново твърдението на оспорващия и на неговия процесуален представител, че задържането не е съобщено на оспорващия и правното основание за задържането му,тъй като видно от самата заповед тя му е връчена, той я е подписал, разбрал е за какво е задържането, попълнил е декларация и безспорно е разбрал за заповедта. Следва да бъде посочено, че редът за осъществяване на задържането е регламентиран в Инstrukция № 8121з-78 от 24 януари 2015 година за реда за осъществяване на задържане, оборудването на помещенията за настаняване на задържани лица и реда в тях в Министерството на вътрешните работи, в чиито чл. **3 е посочено, че** полицейските органи могат да задържат лица в случаите, определени в Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР), „Задържани лица“ по смисъла на тази инструкция са тези, на които е ограничено правото на свободно придвижване при условията и по реда на ЗМВР. В чл.11 от Инstrukцията е посочено, че за всяко задържано лице се издава заповед за задържане на лице от полицейския орган, ограничил правото на свободно придвижване на лицето. Заповедта за задържане се подписва от полицейския орган и от задържаното лице. Отказът или невъзможността на задържаното лице да

подпише заповедта се удостоверява с подписа на един свидетел. Заповедта за задържане се издава в 3 екземпляра, като един се прилага към преписката, един се архивира в съответната структура на МВР и един се връчва на задържаното лице непосредствено след нейното издаване. Заповедта за задържане се вписва в специален регистър за завеждане на заповедите за задържане (приложение № 9) на съответната структура на МВР, като номерът на заповедта се вписва в книгата за задържани лица. По силата на чл.13 от Инструкцията, срокът за задържане на лица по реда на ЗМВР започва да тече от момента, в който е ограничено правото им на свободно придвижване, като точният час се отбелязва в заповедта за задържане независимо от времето на нейното фактическо издаване. В тази насока неоснователен е доводът на процесуалния представител на оспорващия, че оспорващият е задържан на 05.09.2018 година в 07.00 часа, защото на тази дата и в този час в дома му се е извършвало претърсване и изземване, което е приключило в 08,30 часа, за което е подписан и протокол за претърсване и изземване от самия оспорващ. Няма как той в 07.00 часа да е фактически задържан и посоченият час да не е този, посочен в заповедта. Нещо повече дори, от приложените на лист 23 от делото пропуски и е видно, че оспорващият е влязъл в стая 534 на СДВР в 10.45 часа при И. и е напуснал стаята на 13,43 часа на 05.09.2018 година, а заповедта е издадена на 05.09.2018 година в 11.00 часа и е задържан оспорващият, като наред с това в 10.50 часа е издаден и пропуск на адвокат Д./ приложен на лист 22 от делото. При издаването на заповедта са спазени и разпоредбите на чл.15 от Инструкцията, сочеща, че незабавно след задържането задържаното лице се запознава с основанията за задържането, предвидената в закона отговорност, както и с правата му по ЗМВР, включително с правото му, да обжалва пред съда законността на задържането, на адвокатска защита от момента на задържането, на медицинска помощ, на телефонно обаждане, с което да съобщи за своето задържане. Задържаното лице попълва декларация в два екземпляра, че е запознато с правата си, както и за намерението си да упражни или да не упражни правата си по ал. 1, т. 2 – 6 (приложение № 1), като първият екземпляр се връчва на задържаното лице, а вторият се прилага към заповедта за задържане. Отказът на задържаното лице да попълни декларация се удостоверява с подписа на един свидетел.

Неоснователен е доводът на оспорващия и на неговия процесуален представител, че при издаване на заповедта са допуснати съществени нарушения на чл.15,ал.1 т.5 от Инструкцията и чл.22 от Инструкцията, сочещи, че на задържаното лице се предоставя възможност да се свърже с консулските власти на съответната държава, в случай че не е български гражданин и на чл.22 от Инструкцията-когато задържаното лице не е български гражданин, оперативният дежурен на структурата на МВР, чийто служител е издал заповедта за задържане, незабавно уведомява оперативния дежурен в ОДЦ на МВР. О. дежурен в ОДЦ на МВР незабавно уведомява дежурния на Министерството на външните работи (МВНР) за задържането на лице, което не е български гражданин, с оглед предаване на съобщението в дипломатическата мисия на съответната държава или тази, която я представлява в Република Б.. Ако задържаното лице не е български гражданин и пожелае само да извърши уведомяването по ал.1, оперативният дежурен предварително уточнява телефонния номер на съответната дипломатическа мисия или тази мисия, която я представлява, и в присъствието на преводач предоставя възможност на задържаното лице да съобщи за своето задържане, като контролира възможността чрез разговора да се попречи на действията на полицейските органи.) Уведомяването на дежурния на МВНР по реда на ал. 1 и 2 се осъществява и в случаите, когато задържаното лице не е български гражданин и сам е извършил уведомяването по реда на ал. 3.

На първо място, задържаното лице е както български гражданин, така и ливански гражданин и при извършване на всички действия по задържането, няма изрично отбелязване, че същото не владее български език или пък, че ще се ползва от правата на чужд гражданин. На второ място, всички събрани в хода на административното производство доказателства са му връчени на разбираем за него език и са подписани от него и то именно в качеството му на български гражданин. На следващо място, сочените разпоредби биха намерили приложение само и единствено по отношение на чужди граждани, не и на лица с двойно гражданство - пред каквото хипотеза сме изправени. - оспорващият е лице с двойно гражданство и след като притежава българско гражданство, за него са приложими нормите, които касаят българските граждани.

При издаването на заповедта, ответникът по оспорването е нарушил материално-правните разпоредби на ЗМВР.

В разпоредбата на чл.72, ал.1 от ЗМВР са посочени основанията, при наличието на които полицейските органи могат да задържат лице, едно измежду които е и когато има данни, че лицето е извършило престъпление.

От събраните по делото доказателства обаче не може да се установи, че по отношение на оспорващия са били налице данни за извършено от него престъпление - подозрение за извършено престъпление по чл.321, чл.253 и чл.255 от НК. Следва да се има предвид, че за да упражни правомощието си по чл.72 от ЗМВР, е достатъчно полицейският орган да разполага с данни за извършено престъпление/независимо от какъв характер е - от частен или общ/ и без да е необходимо да съществуват достатъчно доказателства, установяващи виновността и отговорността на лицето, а е достатъчно само предположение за извършено престъпление. На следващо място, една от основните функции на полицейските органи съгласно разпоредбата на чл.70 от ЗМВР е именно да предотвратяват и разкриват престъпления. Неоснователен е доводът на оспорващия, че по делото не се съдържат никакви доказателства, че оспорващият е извършил престъпление, нито пък че му е повдигнато обвинение нито пък са извършени процесуално-следствени действия, защото на първо място, задържането на лице по чл.72 от ЗМВР е различно от мерките за процесуална принуда, визирани в НПК - най-вече задържане под стража. На второ място, качеството „обвиняем е непознато на административното право, като законът говори за задържано лице, по отношение на което има данни/а не доказателства/ за извършено от него престъпление. Настоящият съдебен състав намира за уместно да отбележи, че АПК, респективно на това ЗМВР, не препращат към разпоредби на ЗАНН, а на второ-ЗАНН урежда отношенията, които възникват по повод административно-наказателната отговорност на лицата, а ЗМВР и най-вече задържането на лице, в хипотезата на чл.72, респективно на това - издаването на заповед за задържане, не представлява санкция, а издаване на индивидуален административен акт, различен от ПАМ по реда на чл.22 от ЗАНН. На следващо място, задържането на лице по чл.72 от ЗМВР не води автоматично до прилагане на задържането под стража за срок от 72 часа, респективно на това - до повдигане на обвинение по НК, защото задържането по ЗМВР е различно от задържането под стража като мярка за процесуална принуда/налагана по реда на НПК, не по реда на ЗМВР и в НПК няма поредност лице, което е задържано по реда на ЗМВР, задължително да му бъде повдигнато обвинение, респективно на това взета мярка за процесуална принуда - задържане под стража.

Обстоятелството, че спрямо оспорващия не е образувано наказателно производство, не може да доведе до извод, че заповедта е незаконосъобразна, защото при казаното по-горе, в хипотезата на чл.72 от ЗМВР е достатъчно да имам данни, а не доказателства за извършено престъпление и каква правна квалификация ще бъде

дадена на деянието от съда и или от прокуратурата е въпрос, които стои в наказателното производство, не и в административното и изобщо е без значение дали срещу лицето ще бъде образувано каквото и да било наказателно производство.

Но в конкретния случай от доказателствата по делото не може да се установи въз основа на какво полицейският орган е приел, че оспорващият е заподозрян в извършване на посочените престъпления, още повече, че няма приложени доказателства освен Протокола за претърсване и изземване извършено в дома му, но той по никакъв начин не може да обуслови данни за извършено престъпление. Настоящият съдебен състав намира още едно основание за нарушение на материалния закон- и най- вече на **46.ал. 2 от Инструкцията, сочещ, че в заповедта за задържане и в книгата за задържани лица се записва точният час на освобождаване на задържаното лице, като в конкретния случай върху заповедта за задържане няма точен час на освобождаване на лицето и няма и подпис на същото, което възпрепятства съда да провери дали задържането е в рамките на 24 часа, респективно на това дали то не е надхвърлило този максимално установен срок.** На второ място и в представеното ксерокопие на Книга за задържаните лица, липсва отбелязване, че именно лицето Ж. А. Ф. е освободен на дата 06.09.2018 година, тъй като там само е посочено ОР- И. и заведен за разпит в СО към СП на „Г.М.Д.“ по ДП 130/2018 година, но това не води до извод, че именно оспорващият е освободен на тази дата, още повече, че не е ясен и точният час на освобождаване. С оглед на това, незаконосъобразно, ответникът по оспорването е издал оспорената заповед.

Заповедта е издадена и в нарушение на целта на закона- да се предотвратяват и разкриват престъпления, като временно се ограничават правата на лица, за които има данни, че са извършили престъпления, в това число и правото свободно да се придвижват в пространството, като в случая правото на свободно придвижване на оспорващия е ограничено без да са налице основания за това.

В контекста на изложеното, настоящата съдебна инстанция намира, че оспорената заповед не отговаря на изискванията за редовно действие на административните актове, което предполага отмяната и. Жалбата като основателна, но не по всички изложени в нея съображения, подлежи на уважаване.

С оглед изхода на спора, претенцията на ответника по оспорването за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване. Оспорващият не е заявил претенция за присъждане на разноски.

Що се касае до жалбата в частта, в която се иска да бъде разпоредено заличаването на полицейската регистрация на оспорващия, то настоящият съдебен състав намира това искане за недопустимо, тъй като съдът не притежава такива правомощия. Съгласно чл. **68, ал.1 от ЗМВР**, полицейските органи извършват полицейска регистрация на лица, които са привлечени като обвиняеми за извършено умишлено престъпление от общ характер. Органите на досъдебното производство са длъжни да предприемат необходимите мерки за извършване на регистрацията от полицейските органи. Полицейската регистрация е вид обработване на лични данни за лицата по ал. 1, която се осъществява при условията на този закон. За целите на полицейската регистрация полицейските органи, събират за лицата личните им данни, посочени в [чл. 18 от Закона за българските лични документи](#), дактилоскопират и фотографират лицата, изземват образци за Д. профил на лицата, като за извършване на действията по ал. 3, т. 1 съгласието на лицето не се изисква. Лицата са длъжни да оказват съдействие, да не пречат и да не възпрепятстват полицейските органи при извършване на действията по ал. 3. При отказ на лицето действията по

ал. 3, т. 2 и 3 се извършват принудително с разрешение на съдия от съответния първоинстанционен съд, на който е подсъдно престъплението от общ характер, за което е привлечено като обвиняем. По ислата на алине 6 ан чл.68 от ЗМВР,полицейската регистрация се сменя въз основа на писмена заповед на администратора на лични данни или на оправомощени от него длъжностни лица служебно или след писмено мотивирано искане на регистрирания, когато,. регистрацията е извършена в нарушение на закона,. наказателното производство е прекратено с изключение на случаите по [чл. 24, ал. 3 от Наказателно-процесуалния кодекс](#),. наказателното производство е приключило с влязла в сила оправдателна присъда,. лицето е освободено от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание,. лицето е починало, като в този случай искането може да бъде направено от неговите наследници, а редът за извършване и снемане на полицейската регистрация се определя с наредба на Министерския съвет и това е Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация, съгласно която полицейската регистрация се сменя или снемането ѝ се отказва с писмена заповед на министъра на вътрешните работи или оправомощени от него длъжностни лица. На тази плоскост, АССГ не притежава правомощия да разпореди снемане на полицейската регистрация и то в хода на настоящото производство,при което искането е недопустимо и следва да бъде оставено без разглеждане като процесуално недопустимо.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК,Административен съд-София-град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за задържане на лице Заповед за задържане на лице № 51333-247/05.09.2018 година на Полицейски орган – инспектор в сектор 06 ОПКП-СДВР.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ ИСКАНЕТО НА Ж. А. Ф. ОТ ГР. С. ДА БЪДЕ РАЗПОРЕДЕНО ЗАЛИЧАВАНЕТО НА РЕГИСТРАЦИЯТА МУ КАТО ЗАДЪРЖАНО ЛИЦЕ В ИНФОРМАЦИОННИТЕ МАСИВИ НА МВР.

ПРЕКРАТЯВА ПРОИЗВОДСТВОТО ПО АДМ.ДЕЛО № 9834/2018 ГОДИНА ПО ОПИСА НА АССГ В ТАЗИ МУ ЧАСТ.

На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от решението да се изпрати на оспорващия и на ответника по оспорването.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото,съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК,а в прекратителната част, имащо характер на определение- с частна жалба пред ВАС на РБ в 7 дневен срок от получаване на препис от същото.

СЪДИЯ: